

МИ

Хто у всесвіті найкращий твір – не ми?
В очах у розуму зіниця й зір – не ми?
Це коло всесвіту скидається на перстень,
А камінь, що горить ясніш од зір – це ми.
Омар Хайям

Журнал Куликівської школи #17 2010 р.

65-річчя Великої Перемоги

Пам'ять

Летить невинно час, минають роки,
А дні оті ніхто не зміг забути,
Шістдесят п'ять років Перемоги,
І сльози радості з очей впадуть.

У когось сльози болю і розлуки,
У когось сльози страху, пустоти,
А хтось згадав, як, подолавши муки,
Урятували людство від біди.

Згадають смертний бій солдати
І своєю юністю в кандалах війни,
Згадають ратні подвиги героїв,
І наша пам'ять житиме завжди.

Не струть роки той подвиг незабутній,
Не згасне героїзму жар,
І тільки жаль, що пам'ять не загоїть
В серцях живих отих пекучих ран.

Та пам'ять виступить рубцями
На тілі тих, з ким зналася війна,
Вам шана вічна, ветерани,
За ваші подвиги і мужні діла.

Білановська Юлія, 9-Б клас

У номері

Пам'ятаємо	1
Сивочолі ветерани	2
Його ім'я носить наша дружина	3
Шевченко. Хто він?	4
Шевченко й Чернігівщина	5
Пророче слово Кобзаря	7
Тиждень української літератури	9
Україна дорога й близька моєму серцю	10
Тиждень математики	11
Тиждень психологічної служби (фоторепортаж)	12
Мистецтво жити з дітьми	13
Чи цінує людина своє життя?	16
Здоровим бути модно	17
Завжди в пошуку нового	18
Маленька майстриня	19
Музика в моєму житті	20
Лауреати «Осіннього зорепаду»	21
Вітаємо	22
День довілля (фоторепортаж)	23
Яка краса врятує світ?	23
Великодня Паска	24
Весняне свято - свято всіх жінок	26
Військово-спортивні змагання між «Козаками» та «Вояками»	27
Мій 11-А клас	28
Брат і сестра – найрідніші люди	30
Веселий, дружній, найкращий у світі	31
Це цікаво	32
Казуси на сторінках газет та журналів	32
Усміхнись	(форзац 3)
Сканворд	(форзац 4)

17-й номер журналу робили

учні 5-11 класів – члени студії
журналістів-аматорів під керівництвом
Г. В. Карпенко

Дизайн титульної сторінки	Андрій Гнилуша, 9-Б кл
Комп'ю- терний набір:	Ольга Мамикіна, 11-А кл. Михайло Косарев, 11-А кл. Юлія Кусій, 11-А кл. Юлія Зеленська, 6-Б кл. Даяна Свиначенко, 6-Б кл. Женя Долиненко, 6-А кл. Дмитро Касімов, 11-А кл.
Верстка, дизайн	О. С. Зеленський, Д.С. Алексюк
Фоторе- портажі	О. С. Зеленський
Редактор	Юлія Білановська, 9-Б клас

Сивочолі ветерани!

Своєю хоробрістю й героїзмом, відвагою та безмежною любов'ю до Батьківщини ви всьому світові довели, що Україна ніколи не скориться загарбникам. Сьогодні ми низько схиляємо голови перед світлою пам'яттю тих, хто, нехтуючи смерть, зупинив фашистську навалу ціною власного життя. Ми складаємо глибоку шану всім, хто виборював перемогу в жорстоких боях і самовіддано трудився в тилу. Ми ніколи не забудемо, що на вашу долю випали й найважчі випробування в післявоєнні роки. Своїми руками ви підвели з попелу вщент зруйновані міста й села, заводи й фабрики. Ми вдячні вам за світле, мирне життя під голубим небом.

Поздоровляємо! Пам'ятаємо! Не забудемо! Пишаємось!
Вклоняємось!

Зі святом, дорогі визволителі!

Бажаємо Вам міцного здоров'я, довгих літ життя, благополуччя, добра, щастя та оптимізму!

Його ім'я носить наша піонерська дружина

Заходячи в нашу школу, ми кожного разу бачимо меморіальну дошку, на якій написано, що тут навчався С.С.Мурза та М.Д.Гузь – Герої Радянського Союзу.

Полковник С.С.Мурза народився в Куликівці 1917 року. Закінчив школу, учительський технікум, викладав географію й був директором школи. Та мирне життя перервалось 22 червня 1941 року. Половіли жита, йшли курними дорогами обози. Відступала наша армія. Дороги тремтіли під важкими гусеницями ворожих танків, стогнала земля під кованим фашистським чоботом. А край села стояла мати, яка виряджала трьох синів на війну. Андрій – лейтенант-артилерист, згодом – командир партизанського загону «За Батьківщину», Дмитро – командир взводу саперів, Степан – гвардії капітан, командир стрілкового батальйону. Брав участь у Курській битві, визволяв Полтаву, Чесодан та інші міста й села. І ось нарешті Дніпро-Славутич. У своїх спогадах він пише: «Уже видно Каневську гору, там фашисти зосередили великі сили. Зав'язався запеклий бій. Багато полягло наших воїнів під горою Тараса. Із 368 бійців залишились живими 78. Але завдання було виконане. Гору взято. Треба було перебратись на протилежний берег. Знайшли три човни й провідника. Переїхали на невеликий острів. Гітлерівці вели шалений вогонь. Із 78 героїв на берег зійшло

лише 19. Мов

леви, ми кинулись в атаку й оволоділи плацдармом. 9 бійців були удостоєні високого звання Героя Радянського Союзу». Раділа мати двом синам, що повернулись додому. А де ж третій? Третій – Андрій поліг смертю героя й похований біля обеліска

Слави.
За мужність та героїзм у роки війни С.С.Мурза був нагороджений багатьма урядовими нагородами: орденом Леніна, Червоної Зірки, Бойового Червоного прапора, медаллю «За бойові заслуги» та багатьма іншими. Після війни закінчив академію імені Фрунзе, був викладачем у Київському суворовському училищі, потім 20 років працював у Військово-політичній академії в Москві. У 60-х роках був направлений у республіку Куба, де навчав кубинських офіцерів.

Давно відгриміли останні залпи гармат, зарубцювались рани на українській землі, та рокам не стерти в народній пам'яті подвиги героїв.

Іменем Степана Мурзи названа в Куликівці вулиця, де стояла хата, у якій він ріс, його ім'я носить наша піонерська дружина.

Ми гордимось нашим героєм, схиляємо голови перед його подвигом та світлою пам'яттю.

**Овруцька Яна,
11-А клас**

Шевченко. Хто він?

У 40-х роках ХІХ ст. на літературному видноколі зійшла яскрава зірка – Тарас Григорович Шевченко – слава та гордість українського народу, захисник прав знедоленого люду, один із найвидатніших письменників світу.

Усім своїм творчим життям Шевченко утверджував українство й Україну:

Свою Україну любіть,
Любіть її... Во время люте.
В останню тяжкую минуту
За неї Господа моліть.

Для кожного український народ – це батьки й матері, діди й прадіди, брати й сестри, діти й онуки, тобто свої люди, які скрізь. Він не відривався від свого народу ні в Петербурзі, ні навіть у засланні. Читаєш Шевченка й відчуваєш, що написане про день сьогоднішній, про нас із вами. Дійсно, треба визнати, що генії пишуть не на один день. Вони пишуть на віки, проглядають кризь товчу століть і бачать, що нас чекає, і кличуть бути людьми, бути сумлінними, совісними, порядними! У Шевченковому «Кобзарі» так прекрасно сказано про людську сутність:

Не завидуй багатому: багатий не знає
ні приязні, ні любові –
Він все те знає.
Не завидуй могучому,
Бо той заставляє.
Не завидуй і славному:
Славний добре знає,
Що не його люди люблять,
А ту тяжку славу,
Що він тяжкими сльозами
Вилив на забаву.
А молоді як зійдуться,
Та любо, та тихо,
Як у раї, – а дивись:

Ворухиться лихо.
Не завидуй же нікому,
Дивись кругом себе:
Нема раю на всій землі,
Та нема й на небі.

Життя Тараса гідне подиву та захоплення. Із сорока семи років, прожитих Шевченком, 24 – кріпосне ярмо, 10 – солдатчина. Залишається тринадцять років. Шевченко – клітинка України, її дитина. Отож біль народу, його горе, страждання земляків Тарас носив у кожній краплинці крові.

Не вигойними ранами стали оті шмагання в панських дворах, оті знущання у військових фортецях. Тарас говорив: «Я по плоті й духу син і рідний брат нашого безталанного народу». Тому й наречену Кобзар підшукав на схилі літ серед «наймичок». Не одна представниця вищих сфер готова була стати супутницею Шевченка, але він відкидав їхні наміри.

Тарас був трибуном своєї доби. Ми знаємо його бойові закличні вірші. Але ж мав він і м'яке ніжне серце.

«Нічого кращого немає, як тая мати молодая з малим дитяточком своїм.» – цей крилатий вислів живе й досі. Найтепліші рядки адресує родинним стосункам:

Хлюпочуться качотчка
Поміж осокою.

А качечка впливає з качуром за ними,
Ловить ряску, розмовляє з дітками своїми...

Це була ідилія сімейного щастя, якого поет так і не пізнав у власному житті.

То хто ж він, Шевченко? Тут можна відповісти словами Івана Франка: «Це володар у царстві духа, велетень у царстві людської культури». А для себе ми відкриваємо ще й іншого Шевченка. Окрім того, що це геніальний поет, це людина релігійна, з дуже тонкою душею, яку так легко образити. І разом із тим, це людина високоосвічена, європейська, а ще життєрадісна. Не зважаючи на всі страждання, Шевченко – це справжнє джерело енергії, чистої та світлої. Доля переслідувала видатного митця в житті, скільки лиш могла, та вона не зуміла перетворити твору золота його душі в іржу.

**Пилипенко Л.В.,
учитель української мови
та літератури**

ШЕВЧЕНКО Й ЧЕРНІГІВЩИНА

У Прилуках Шевченко з'явився з конкретною метою: змалювати для «Живописной Украины» архітектурну пам'ятку, Густинський монастир. Про це знаходимо рядки в повісті «Музикант». «Якщо ви, ласкавий читач, любите рідну старовину, то раджу вам, коли проїжджатимете через це місце в Прилуках..., спиніться на добу в цьому місті, а коли це трапиться не восени й не зимою, то можна зостатися й на дві доби і, по-перше, познайомтеся з отцем протоієреєм Іллею Бодянським, по-друге, відвідайте з ним же, отцем Іллею, напівзруйнований монастир Густиню, що по той бік Удаю, верстви зо три від міста Прилук. Можу вас запевнити, що кається не будете. Це справдешне Сенклерське абатство. Там усе є. І канал широкий та глибокий, що його колись наповнював водою тихий Удай. І вал, і на валу великий зубчастий мур із внутрішніми ходами й стрільницями. І нескінченні склепи, чи підземелля, і надмогильні плити, що повростали в землю поміж величезними

суховерхими дубами, ще, може, самим титарем посаджені. Одним словом, усе є, чого треба, щоб була найповніша романтична картина, звичайно, під пером якого-небудь Скота Вальтера або такого, як він, описувача природи. А я..., за убожеством моєї уяви, відверто кажучи, не беруся за таке діло, та, признатися, і мову не туди хило. А то я тільки так, щоб оповідання повніше було, заговорив

про руїни Самойловичевого пам'ятника».

На початку 1846 року з'явився Тарас Григорович на Чернігівщині. Був він блідий, схудлий, у чорній оксамитовій шапці. Супроводжував його в поїздки етнограф Олександр Афанасьєв-Чужбинський. Отже, у другій половині лютого Шевченко з Чужбинським виїхали до міста Ніжина. По дорозі мав місце відомий епізод: «У той час, як у Прилуках перепрягали коней, — це було вночі, — писав О. Афанасьєв — Чужбинський, — на сусідній вулиці сталася пожежа. Горіла вбога халупа. Народ збігався, але га-

Шевченку погруддя в Козельці

сили й допомагали здебільшого євреї, бо в халупі жив їхній одновірець. Ми також прибігли на пожежу, і Тарас Григорович кинувся рятувати майно погорільців. Він на рівні з іншими виносив різний мотлох і, коли все закінчилось, виголосив промову до християнського населення, що діяло якось неохоче... Шевченко палким словом докоряв присутнім за байдужість, доводячи, що людина в скруті й біді, хоч би якої вона не була нації, хоч би яку сповідувала віру, стає найближ-

чим братом».

У маєток Лизогубів він прибув навесні 1846 року. Якщо точніше, уперше приїхав Кобзар до Лизогубів у березні. Приїхав ненадовго. Познайомився з усіма домашніми — дружиною Єлизаветою Іванівною, уродженою графінею Гудович, дружиною Андрія Івановича Надією Дмитрівною та її синами — Ільком і Дмитриком, сестрою Лизогубів, зворушений їх доброзичливістю й това-

рискістю, Шевченко багато й натхненно співав. Між Кобзарем і Лизогубами встановилися щирі взаємини. І хоч він не раз повертався до Чернігова, щоб зарадити хворому Афанасьєву - Чужбинському, за найменшої нагоди їхав до Седнева. Коли Олександр Степанович видужав і подався до Києва, Шевченко майже два тижні гостював у Лизогубів. Ці гостини були позначені плідною працею. У доробку художника з'явилися малюнки «Коло Седнева», «У Седневі», «Чумаки серед могил». Ці роботи добре відомі.

Десять близько середини квітня Шевченко залишив Седнів. Дехто твердить, що він одразу ж поїхав до Києва. Дехто із цим не погоджується. Дехто схиляється до думки, що, перш ніж потрапити на береги Дніпра, Тарас Григорович побував на берегах Трубежя, який тече на півдні Чернігівщини. Його запросив сюди Петро Катеринич.

Але перед цим Шевченко відвідав Лемеші. У повісті «Княгиня» знаходимо: «...В селе Лемешах, в бедной хатке, на сволоке, или балке, читаеш: сей дом соорудила раба божья Наталия Розумиха 1710 года божьего». Тут, у цій хатині, виростили два її сини, Олексій і Кирило, що стали згодом людьми, про яких написані томи та складені легенди.

Далі був Козелець. «Город Козелец», - писав Шевченко в цій же повісті, - не отличается своей физиономией

от прочих собратий, поветовых малороссийских городов. В нашей истории он тоже не играет особенной роли... Словом, городок ничем не примечательный, но проезжий, если он только не спит во время перемены лошадей или не закусывает у

Шевченко. Качанівка

пана Тихоновича, то непременно полюбуется величественным храмом грациозной архитектуры»

Интереси Шевченка в Чернігові сягали сивої давнини й перекидалися на епоху, у якій він жив і творив. Минуле допомагало йому краще зрозуміти його час і

Пам'ятник Тарасу Шевченку в Ніжині

впевненіше заглянути в майбутнє. Схилив голову Тарас Григорович перед одним із найдавніших чернігівських курганів - Чорна могила. «Ше до християнства, - писав Кобзар, - там похована княжна Чарна чи Чорна». Згадав він при цьому й польського поета Юліана Немцевича, який в одній зі своїх «Народних пісень» оспівав княжну Чорну й чернігівську могилу. Хоч Тарас не дає цьому творові ніякої оцінки, ми мусимо знати, що Немцевич вів мову про княжну, як про свою славу землячку. Це й дало право О. С. Афанасьєву - Чужбинському пізніше сказати, що «в поетичній його розповіді, цілком імовірно, немає слова істини. Царна, або як кажуть, Черна, була княжною Чернігівською. Дехто виводить із неї Чернігів».

Не збереглися й портрети, які в ці дні зробив Тарас Григорович у Чернігові, зокрема, портрет О. С. Афанасьєва - Чужбинського.

Ім'я Шевченка дороге чернігівцям. Його іменем названі педагогічний університет, драматичний театр, одна з центральних вулиць.

...Коли з Петербурга везли тіло Т.Г.Шевченка, щоб переховати його в Каневі, труна ночувала в Ніжині.

У місті над Острогом споруджено пам'ятник Кобзареві.

*Матеріал зби́рала
Долиненко Євгенія,
6 - А клас*

Пророче слово Шевченка

Про Шевченка можна говорити-
як про полум'яного пророка.

Свої думи, мрії, душевні болі
Шевченко зібрав у книзі «Кобзар»,
що є для нас свящиною.

Перегортаючи сторінки цієї кни-
ги, ми зустрічаємо знайомі з дитинст-
тва й наче зовсім нові вірші, коли їх
гортаємо на різних вітрах часу. Адже
поет говорить до нас крізь гомін,
віяння та болі нашого часу. Він стає
сучасником, бо слово любові не ста-
ріє й не в'яне. Кобзар заглядає нам у
саму душу глибоко-глибоко. Він зав-
жди жадав миру, злагоди, братерства.
Ідеєю свободи та єдності пронизані,
здається, усі твори геніального поета.
Шевченко любив українців, Україну,
але не сліпо, і міг гнівно закинути
відступникам-землякам:

Славних прадідів великих
Правнуки погані!

Він міг із відчаєм ударити в дзво-
ни словами. Нарешті він вірив сам і
переконливо примушував повірити
інших, що лише, скинувши ярмо
пригнічення й злившись в одну сі-
м'ю:

На оновленій землі
Врага не буде супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі.

Навіть із перших рядків поеми
«Сон» перед читачами постає образ
коханої України, бідної вдови-
вітчизни й пророчий образ її сина-
поета, що, наче птах, летить на роз-
мову про печальне майбутнє своєї
неньки.

Земля, полита сльозами й кров'ю,
земля, з-під якої доноситься брязкіт
кайданів, де немає спокою та спочин-
ку... У Шевченка такий образ Украї-
ни набуває загальнолюдського зву-
чання, переростає в образ, де люди-
на грішить і страждає...

О, підступна людська породо,
Звідки ти?

Поет не шукає причин людських
страждань, не бачить межі людсько-
го горя, але вірить, що настане час, і
в ім'я Всевишнього настане справед-
ливість.

Мальовничу природу України, її
добрих і мужніх людей Тарас Шевче-
нко сприйняв і полюбив ще змалеч-
ку, бо й сам він був живою часткою
всього того світу, у якому народився
й жив. Тому з-під його пера все з'яв-
ляється таке зримує, одухотворене,

тому в його творах гомонить байрак,
стогнуть гори, хвилі, видно всю Украї-
ну, її людей, у степу високої могили, «і
Дніпро, і кручі». Згодом сильна поетич-
на уява Тараса Шевченка, увесь цей рух-
ливий і привабливий світ перетворюєть-
ся в образ рідної землі, яка називається
Україна.

Україна... Шевченкова Україна - це
поняття «ширше від самого краєвиду,
від географічного поняття території». Україна - це, у першу чергу, долі лю-
дей, «мертвих, живих і ненароджених»
Шевченкових «земляків», «в Україні й
не в Україні суших».

Український народ невеселий, зне-
долений, тому й Україна в нього знедо-
лена, невесела. То вона одинокою дівчи-
ною ходить у полі «білим світом нудить»
І, не дїждавшись своєї пари, стає
тополею, яку вітер нагинає «до самого
долу». То вона покриткою Катериною
їде засніженим полем із маленькою ди-
тиною на руках десь на Московщину
шукати зрадливого москаля, який
«любив та й покинув».

Уже за цими живими образами ба-
читьсЯ Україна, яку сплюндрували мос-
ковські царі, який судилося терпіти на-
ругу, страждання. Поет не може спокійно
дивитися на те, як його квітуча країна -
«рай тихий» - пустує, бо навколо сваві-
лля, знущання. Тому вона стає схожою на
безталанну вдову, якій ніде прихилити-
ся:

А ти, моя Україно, безталанно вдо-
во,

Я до тебе літатиму з хмари на роз-

Драматичний театр ім. Т.Г.Шевченка в
Чернігові

мову, - такою була "сучасна" Україна для Шевченка.

А яким же бачив Кобзар майбутнє своєї рідної землі? Звичайно, у єдності суспільства, нового, ідеального:

І на оновленій землі
Врага не буде, супостата,
А буде син, і буде мати,
І будуть люди на землі.

Такою Шевченко бачить Україну в майбутньому. Він звертається до Неньки:

Воскресни, мамо! І вернися
В світлицю-хату, одпочинь,
Бо ти аж надто вже втомилася,
Гріхи синові несучи.

Чий гріх? Звісно, Богданові. Шевченко заступається за Україну. Тарас Григорович усе своє життя пов'язав із долею своєї батьківщини. Його творчість просякнута думкою лишень про свою країну та її добро. Він молився за неї, закликав усіх:

Свою Україну любіть,
Любіть її...

Для Шевченка доля України над усе:

Мені однаково, чи буду
Я жить в Україні, чи ні.
Та не однаково мені,
Як Україну злі люди
Присплять, лукаві,
І в огні її обкрадену збудять...
Ох, не однаково мені.

Слово Кобзаря - пророче слово. Дійсно, Україна була обкрадена, допоки не проснулася, бо не всі українці були готові стати на захист своєї держави.

Шевченко мріяв про вільну країну. Він не сприймає найвищої радості, доки «не понесе з України в синє море кров ворожу», доки всі діти України не встануть і не окроплять волі «вражою, злою кров'ю». Тоді мусить завалитися «Богданова Церква в Суботіві» й прийде прощення «нерозумному синові» України, Хмельницькому. І не сміятимуться більше чужинці над нашою країною:

Не смійтеся, чужі люди!
Церков - домовина
Розвалиться... і з-під неї
Встане Україна.
І розвіє тьму неволі,
Світ правди засвітить,
І помоляться на волі
Невольничі діти!..

Наприкінці ХХ століття благословенною постала вимріяна Шевченком незалежна Україна. Він любив її, за неї стояв, заради неї, неньки, не зупинився

ні перед чим Ідеї поета близькій й зрозумілій нам сьогодні. Ми – українці. Усі такі різні й такі однакові. У Тараса Григоровича ми черпаємо сили й надії. Це він нам послав заповіт: любити й оберігати нашу країну, за неї Господа молити.

Шевченків ідеал – Україна великої сім'ї, «вольної, нової,» країна без зла..

Творчість Кобзаря - це документ найбільш об'єктивної й виваженої характеристики українців, це книга їхнього буття та водночас своєрідна візитна картка, за якою націю пізнає та сприймає світ. Недаремно Шевченків «Кобзар», як найбільшу святыню, брали з собою до невідомої далекої Канади перші переселенці.

Тарас Григорович - як геній, показав народ у всіх вимірах його життя. Незважаючи на те, що навколо панувала неправда й неволя, а замучений народ мовчав, славетний Кобзар намагався розбудити люд, нагадати йому про героїчне минуле. Голос потоїтаної людської гідності, сила непокори - усе втілюлося в полум'яну поетичну сповідь, пройняту вогнем найщиріших почуттів.

Усе своє життя поет присвятив боротьбі за волю свого народу. Він писав, що не можна спокійно «дивитися, плакати – і мовчати!..»

І не мовчав! Він засуджував російський царизм, який усякло пригноблював народ. У своєму знаменитому посланні «І мертвим, і живим...» Шевченко докоряє своїм землякам – українським панам, інтелігентам, які зневажали українську мову, культуру, й низько схилялися перед усім закордонним.

Поет закликав українців учитись так, як треба, щоб у них була своя мудрість, але щоб вони й вивчали кращі здобутки світової культури..

Як актуально звучать ці слова й сьогодні! Збулися мрії Шевченка, бо Україна стала вільною, незалежною державою. Ми маємо бути горді з того, що називаємося дочками та синами України, а значить і дітьми Тараса Шевченка.

Збулися мрії Шевченка, бо Україна стала вільною, незалежною державою. Ми маємо бути горді з того, що називаємося дочками та синами України, а значить і дітьми Тараса Шевченка.

Пам'ятна монета

Збулися мрії Шевченка, бо Україна стала вільною, незалежною державою. Ми маємо бути горді з того, що називаємося дочками та синами України, а значить і дітьми Тараса Шевченка.

Гусій Юлія, 11-А клас

Тиждень української літератури

Україна дорога й близька моєму серцю

На жаль, уже багато віків трапляється так, що слава найвидатніших синів України поглинається іншими державами. Узяти хоча б Миколу Гоголя, який називав себе українцем, а зараз відомий як « великий російський письменник ». А про те, що основа його творчості бере витоки із самотутніх звичаїв, традицій та побуту українського народу – ні слова. Так трапилось із Антоном Чеховим, про якого мова піде в цій статті. Уже навіть не дивує, що декотрі з найвищих посадовців кажуть, що Чехов – в і д о м и й український поет, саме поет. Добре, що хоч український. Та поетом за один вірш назвати його ніяк не можна. За ним не з н а ч и т ь с я жодної поетичної публікації, не говорячи вже про збірки віршів. 150-річчя від дня народження Антона Павловича Чехова минуло в січні цього року. За своє коротке життя, адже 44 роки – це зовсім мало, людина зі спеціальністю «лікар» змогла створити силу-силенну творів, слава яких не померкне у віках. Тому ми й вирішили шкільний тиждень зарубіжної літера-

тури присвятити Антону Павловичу, людині, яка, переборюючи хворобу, допомагала простим людям і поповнювала свій творчий здобуток.

На початку літературного тижня на другому поверсі розмістилась велика кількість стінних газет, які вдало висвітлювали життя й творчість митця. Радше, що кожен, хто проходив, не міг не звернути уваги на роботи наших учнів. Також було організовано 2 екскурсії: віртуальну й наочну. Я разом із Аліною Близнюк і Тетяною Атрощенко розповідали про місця, які за своє життя відвідав Антон Чехов. Учителька росій-

ської мови та зарубіжної літератури Інна Вікторівна Плева проводила наочну екскурсію біля театральної куліси, де ми організували куточок Чехова. Там розмістили світлини, автографи, цікаву інформацію, пов'язану з

творчістю Антоші Чехонте – такий псевдонім мав великий письменник. Із приводу національності Антона Чехова в наш час точаться дискусії, але факти залишаються фактами. «...Я люблю її, (українську – авт.) літературу, музику й прекрасну пісню, сповнену чарівної мелодії. Я люблю український народ, який дав світові такого титана, як Тарас Шевченко», — писав митець Агатангелу Кримському, напевно, усвідомлюючи, про що пише. Тим більше, під час перепису 1890-го року Антон Чехов указав: «Національність — малоросіянин». Чому так? Пориньте у твори Антона Павловича й знайдете в них українські мотиви. Звернувся ще раз до назви статті «Україна дорога й близька моєму серцю». Чи міг би він сказати інакше? Мабуть, ні. Бо сам вважав себе українцем.

Дмитро Грінченко, 9-А кл.

Тиждень математики

Нещодавно в нашій школі пройшов тиждень математики. Кожен, хто мав бажання, узяв участь у ньому та приніс до школи стінгазету. У вівторок математичні газети прикрашали стіни коридору. Ми з великою цікавістю на кожній перерві розглядали стінгазети, які вабили нас яскравими малюнками, цікавими задачами, кросвордами та завданнями для ерудитів. Ще цікаво було розглядати портрети видатних математиків різних епох та читати їхню біографію. Для учнів 5-6 класів учителями математики Вікторією Андріївною Долиненко та Лілею Володимирівною Гнилушою був проведений конкурс, на якому розв'язували цікаві задачі, грали в ігри, які розвивали уважність. У четвер учні школи брали участь у довгоочікуваному математичному конкурсі «Кенгуру». Кон-

курсні завдання були хоч і не дуже складні, та все ж таки довелося напружити мізки й отримати порцію адреналіну. Результати конкурсу на сьогодні невідомі, та будемо сподіватися на краще.

Тиждень математики пройшов чудово завдяки старанню наших учителів. Наступний чекаємо з нетерпінням!

*Зеленська Юлія,
6-Б клас*

Тиждень психологічної служби

ФОТОРЕПОРТАЖ

Мистецтво жити з дітьми

*Батьки й діти Діти й батьки!
Нерозділиме й довічне коло.*

Народна мудрість

Сім'я – найбільша людська цінність.

У сім'ї під керівництвом та з допомогою батьків дитина пізнає навколишній світ у всіх його складностях і багатогранних виявленнях, тут проходить їх громадянське становлення, формується світогляд та естетичні смаки.

Здійснюючи раннє виховання в сім'ї, батьки створюють умови для повноцінного фізичного та психологічного становлення особистості, забезпечують дитині почуття захищеності, рівноваги, довіри, формують активне, зацікавлене ставлення до оточуючого середовища.

Із сім'ї протоптується стежка до школи. І вже тоді в життєву дорогу ведуть два розуми, два досвіди: сім'я й школа.

У шкільному віці основу виховання в сім'ї складає формування:

- духовно здорової людини;
- гуманістичної моралі;
- готовності до праці;
- патріотичних почуттів;
- естетичної культури;
- високоінтелектуальної особистості.

У сім'ї проходить засвоєння морально-естетичних норм через основні народно-педагогічні традиції сімейного виховання:

- ушанування новонародженої дитини та її батьків, бабусь і дідусів;
- вивчення з дітьми колискових пісень, читання казок;
- відзначення сімейних свят;
- відзначення календарних, обрядових свят;
- знайомство з Біблією та 10 моральними заповідями;
- екскурсії в природу;
- виховання господаря дому, землі, на якій живе дитина.

Азбука для батьків

А – азбуку виховання повинні знати всі батьки.

Б – будьте при дітях витриманими у своїх вчинках.

В – вас запитують – уважно слухайте, дайте відповідь.

Г – говоріть із дитиною в зрозумілій для неї формі.

Д – дайте можливість дитині виявити самостійність.

Є – єдність між педагогами й членами сім'ї – запорука успішного виховання.

Ж – життя дитини повинно бути заповненим посильною працею.

З – знайте: основи виховання закладаються з раннього дитинства.

І – ігри – запорука здорового фізичного розвитку дитини.

К – корисно знати: любов до дитини має бути поміркованою.

Л – любов до рідного краю виховуйте з дитинства.

М – мама та мир – найдорожче для дітей.

Н – не говоріть дітям неправду.

О – одяг має бути охайним.

П – прагніть завжди чинити з дітьми справедливо.

Р – розмовляйте з дітьми часто, співайте разом.

С – стежте за своєю поведінкою, бо діти наслідують вас.

Т – трудитися навчайте з раннього віку.

У – успіх у вихованні залежить від здорової атмосфери в сім'ї.

Ф – фізкультура повинна стати для дитини улюбленим уроком.

Х – хай завжди дитина відчуває інтерес до себе.

Ц – цілеспрямованість у вихованні допоможе досягти значних успіхів.

Ч – частіше бувайте з дитиною на природі.

Ш – шум – ворог здоров'я дитини.

Щ – щастя та радість дітей – у ваших руках.

Я – якщо хочете, щоб ваша дитина була ввічливою, справедливою, чесною, ставилася до всіх із любов'ю, дотримуйтеся цих порад самі.

Рекомендації батькам

1. Сприяйте роботі своїх дітей і постійно контролюйте її.
2. Визначте постійне місце дитини, де зручно було б виконувати домашнє завдання, читати книжки, газети. Світло повинно падати на книгу або зошит із лівого боку.
3. Стежте, щоб дитина вчасно приходила до школи та своєчасно поверталася. Контролюйте, чи не було пропусків уроків, запізнень без поважних причин.
4. Вимагайте, щоб дитина починала виконувати уроки в передбачений режимом час. Після кожних 50 хвилин занять - 10 хвилин відпочинку.
5. Не відривайте дитину від роботи під час виконання домашнього завдання.
6. Перевіряйте виконані письмові роботи, нехай дитина розповість вивчене своїми словами, відповідь на запитання.
7. Майже щоденно продивляйтесь щоденник дитини.
8. Виховуйте любов до навчання та школи, повагу до вчителя, старших.
9. Не критикуйте при дітях учителя, школу; про помічені недоліки в роботі вчителя, школи кажіть самому вчителю, директору школи.
10. Частіше розмовляйте з дитиною про те, що було в школі цікавого, що заважає їй краще вчитися, дайте поради, поділіться досягненнями у своїй роботі.
11. Один – два рази на місяць відвідуйте школу, розмовляйте з учителями, класним керівником.
12. Обов'язково відвідуйте всі батьківські збори.
13. Не посилайте дітей купувати цигарки та спиртні напої.
14. Привчайте дитину слухати музику, читати художню літературу, виховуйте інтерес до образотворчого мистецтва, фізкультури.
15. Передплачуйте дітям газету, журнал.

Пам'ятка для батьків

1. На прикладах, узятих із життя, демонструйте дітям зразки чесного виконання обов'язку перед суспільством і сім'єю.
3. Привчайте учня до охайності, дбайливого ставлення до шкільного майна та навчальних посібників.
4. Щоденно цікавтесь успіхами дитини в школі. Радійте успіхам малюка, допомагайте йому, але пам'ятайте, що допомога й контроль не повинні бути муштрою, моралізуванням.
5. Сприяйте тому, щоб дитина брала участь у заходах, які проводяться в класі або школі.
6. Намагайтеся вислухати дитину до кінця. Поділіться своїми враженнями – природна потреба малюка.
7. Організуйте дозвілля дитини.
8. Систематично привчайте дитину до праці.
9. Пам'ятайте, що тільки разом зі школою можна добитися бажаних результатів у вихованні та навчанні дітей. Учитель – ваш перший радник і друг. Радьтеся з ним і підтримуйте його авторитет.

Діагностика сімейного мікроклімату

Основні види діяльності й ставлень

Категорія оцінювання

Оцінювання знаком +, -, 0

Склад сім'ї

повна +

неповна -

поповнена 0

Освіта та загальна культура батьків

висока +

низька -

Соціальна орієнтація, громадська актив-

ність

позитивна +

негативна -

Матеріально побутові умови сім'ї

задовільні +

незадовільні -

Ставлення до матеріальних цінностей

розумне +

нерозумне -

Трудове виховання в сім'ї

достатнє +

недостатнє -

Заняття та інтереси батьків у вільний час

соціально доцільні +

соціально недоцільні -

Дотримання морально-правових норм

виражене +

невиражене -

Взаємостосунки між батьками

позитивні +

непозитивні -

Ставлення до виховання дітей

активне +

пасивне 0

негативне -

Стосунки з дітьми

дружні +

байдужі 0

конфліктні -

Ставлення до школи

позитивне +

байдуже 0

негативне -

Підсумкове оцінювання:

4 - 7 негативних показників – початкова

стадія сімейного неблагополуччя,

8 – 10 – середня стадія,

11 – 12 – глибока стадія.

Заповіді для батьків

- Не чекайте, що ваша дитина буде такою, як ви.

- Не чекайте від дитини плати за все, що ви для неї зробили.

- Ви дали їй життя, як вона може віддячити вам? Вона дасть життя іншому.

- Не зганяйте на дитині свої образи, щоб на старість не їсти гіркий хліб.

- Не ставтеся до проблем дитини зверхньо. Дитині важко не менше, ніж вам, оскільки в неї немає життєвого досвіду.

- Не принижуйте дитину!

- Не карайте себе, якщо не можете зробити чогось для своєї дитини. Карайте – якщо можете, але не робите.

- Умійте любити чужу дитину. Ніколи не робіть їй того, чого не хотіли б, щоб робили вашій.

- Любіть свою дитину всякою – не талановитою, невезучою.

Мовний кодекс

- Не підвищуйте голосу в розмові з

донькою чи сином.

- Якнайчастіше вживайте «формули ввічливості»: будь ласка; перепрошую; вибач; дякую; виявляйте доброзичливість і прихильність.

- Читайте та співайте разом із дитиною; учіть разом вірші, пісні, загадки, скороговки.

- Поєднуйте слово й гру, слово й малюнок.

- Не допускайте у вашій оселі лайливих слів; привчайте дитину до мовного етикету за столом, у транспорті, магазині, на вулиці.

- Виправляйте мовні огріхи, власні, а також ваших рідних, друзів, колег. Пояснюйте дитині значення незрозумілих слів; учіть правильно будувати речення.

Ведіть словничок, записуйте перлини мовної творчості вашої дитини.

А чи цінує людина своє життя ?

Життя - це те, що люди більш за все намагаються зберегти, але менш за все бережуть.

Ж.Лабрюєр

Збереження життя починається з усвідомлення цінності власного життя та здоров'я. Адже саме здоров'я є одним із джерел щастя, радості. Тому ставитись до нього потрібно дбайливо та по-розумному.

Але, на жаль, сучасна молодь не дбало відноситься до свого здоров'я, часто швидко звикає до шкідливих звичок, які призводять до серйозних порушень фізичного та психічного стану. Усі добре знають про шкідливий вплив на організм тютюну, алкоголю та наркотиків, але мало кого спинає вживання цих речовин. Це не серйозне ставлення до свого здоров'я, не розуміння цінності його, бажання бути дорослішим за будь-яку ціну, страх перед друзями показатися немодним, несучасним, нехорошим. На жаль, не кожна людина може наважитися сказати «ні» в даних випадках. Але це наше здоров'я, наше життя. І замість нас його ніхто не проживе, ми самі будемо, створюємо його. Людина повинна сама обирати життєвий шлях. Вона має бути сильною, здатною протистояти випробуванням долі, не піддаватися хвилинним слабостям.

Отож, як говориться: у здоровому тілі - здоровий дух. Порушення такої взаємодії призводить до захворювань. Американський філософ У. Джерг небезпідставно говорив, що «Бог може вибачити нам гріхи, але нервова система - ніколи». Причин таких гріхів немало. Багато з них коріниться в ставленні людини до свого життя: надто шанобливому чи презирливому, турботливому чи цілком байдужому. Не менше причин ховається й у способі життя як системі типових форм повсякденної життєдіяльності людей, що формується в певних умовах. Кожна людина вибирає спосіб життя. Вибираємо його й ми, девізом якого, на мою думку, повинен бути вислів: «Якщо хочеш, щоб життя тобі усміхнулось - спочатку сам усміхнись життю».

Життя це шанс кожного і як ми будемо ставитись до свого життя, так воно й складеться, як ми будемо відноситись до життя іншої людини, так будуть ставитись і до нашого життя. Це особливо актуально в наш час, коли людське життя знецінене й залежить від політиків. Дуже важливим є не втратити віри, надії та любові до життя, цінувати кожну мить.

Мене сьогодні голуб розбудив,
Він прилетів і плакав на балконі,
Я не прошу поблажливості долі,
Хіба це мало - незабутня мить!

Ліна Костенко

Мати Тереза, лауреат Нобелівської премії, залишила тим, хто вступає на життєвий шлях, духовний заповіт, у якому сказано :

Життя - це шанс. Скористайся ним.
Життя - це краса. Милуйся нею.
Життя - це мрія. Здійсни її.
Життя - це виклик. Прийми його.
Життя - це обов'язок. Виконай його.
Життя - це гра. Стань гравцем.
Життя - це цінність. Цінуй його.
Життя - це скарб. Бережи його.
Життя - це любов. Насолоджуйся нею.
Життя - це таїна. Пізнай її.
Життя - це пісня. Доспівай її.
Життя - це боротьба. Розпочни її.
Життя - це безодня невідомого - не бійся вступити в неї.
Життя - це удача. Шукай цю мить.
Життя таке чудове - не марнуй його.
Це твоє життя. Борони його.

Бойко Марина, 11-А клас

Здоровим бути модно

Чудового весняного ранку команда Куликівської ЗОШ І-ІІІ ст. вирушила на районний конкурс «Молодь обирає здоров'я». Він проходив у центрі позашкільної освіти, куди завітали ще 11 команд-суперниць. Змагання склалися із 3-х етапів: представлення плакатів, фотоконкурс та музично-хореографічна композиція.

Наша команда складалася із 7 чоловік: Косарев Михайло, Рибалко Олег, Митус Маріана, Бойко Аня, Гнилуша Андрій, Євдокименко Марина та Капленок Юлія. Ми обрали тематику «Головне в іміджі – це здоров'я». Адже, як ми всі знаємо, бути здоровими, це не означає нічим не хворіти, це означає не мати ніяких шкідливих звичок, бути активними та цілеспрямованими.

Кожна команда достойна перемоги, і тому журі було дуже складно визначитися. І ось настав момент оголошення результатів... А яким приємним він став для нас – ми зайняли 1 місце.

Радості в дітей не було меж, але, напевно, найприємнішою ця перемога була для мене, адже я довела собі, що моя робота дає плоди.

*Алексюк Дарина,
педагог-організатор*

Завжди в пошуку нового

Звичайно, більшу частину мого життя займає навчання. Завжди намагаюсь, щоб воно давало бажаний результат. І мої мрії здійснюються. Доказом цього є численні похвальні листи за всі, без винятку, роки навчання. Легше даються гуманітарні науки. Улюблених предметів – безліч.

Знання допомагають мені брати участь у всіх конкурсах і змаганнях та завойовувати призові місця. Головні серед них – учнівські олімпіади. На районних етапах у період із шостого по дев'ятий класи я виборов близько двадцяти призових місць. Досвід обласного етапу мене торкався лише тричі, але кожного разу я був із дипломом переможця. Результати в конкурсах «Колосок» та «Кенгуру» також успішні.

Неможливо опанувати нове, якщо ти не читаєш книжок. Як активний читач районні дитячі бібліотеки, брав участь в обласному конкурсі «Книгоманія – 2008». За цікаві та змістовні відповіді мене нагородили річною підпискою на журнал «Однокласник».

Намагаюсь щоденно покращувати свої навички роботи з комп'ютером, адже впевнений, що скоро наше життя без цієї машини стане неможливим. Часто допомагаю вчителю у роботі, яка потребує знання комп'ютера. Роблю це з насолодою..

Багато часу віддаю позакласній роботі. Я відвідую театральний гурток «Юність», який знаходиться в районі й області. Ми часто займаємо призові місця на змаганнях різних рівнів та отримуємо схвальні відгуки від учнів та дорослих. Із 2008 року – голова Куликівської районної ради старшокласників «Лідер» та Чернігівської обласної ради старшокласників. За активну роботу в цій сфері нагороджений безкоштовною путівкою до ДП УДЦ «Молода Гвардія». Із 2009 року підліток – інструктор програми «Спірвання просвітницької роботи

«рівний – рівному» серед молоді України щодо здорового способу життя, маю право проводити тренінги за цієї програмою серед молоді. Також часто відвідую туристичний клуб «Вогнище», є членом групи «Пошук», яким керує Н.Ф.Ковчун. Закріплений за ветеранами та учасниками Великої Вітчизняної війни, які проживають по вулиці Артемонова, Коцюбинського, Стадіонній, Партизанській. За активну роботу нагороджений багатьма грамотами ЦПО.

Активний учасник художньої самодіяльності. Люблю виступати на сцені, де б це не було. Дуже радий, коли мене запрошують у РБК вести програми чи брати в них участь. Від цього отримую незвичайне задоволення. Часто мої статті й замітки виходять друком на шпальтах районної газети «Поліська правда» та журналу «Ми».

Після напружених буднів дуже хочеться розслабитись і відпочити. Допомагає мені в цьому музика різних стилів. Не можна сказати, що слухаю лише певний напрям.

Я – великий оптиміст і відразу ж прагну відшукати в незнайомих людях швидше багато позитиву, ніж негативу. Завжди перебуваю в пошуках активного способу життя, адже не люблю сидіти, склавши руки, та чекати, поки хтось запропонує мені щось цікавеньке... На жаль, постійний брак часу. Якби мав надприродні здібності, то я б вибрав здатність керувати часом, бо це, дійсно, круто!!!

Мрію присвятити своє життя роботі, яка б давала стовідсоткову віддачу. Хотілося б стати ведучим чи диктором на якомусь відомому телеканалі.

Живу, керуючись таким кредо: якщо не зараз, то коли, якщо не ми, то хто?.

Грінченко Діма, 9-А клас

Маленька майстриня

Я рідний край та мову солов'їну
У вишивку вплела, в нитки,
Я прославляю рідну Україну,
Яскраві вишиваючи квітки.
Душею я до полотна прилину
Та простелю на ньому красевид.
Я іншою ніколи вже не стану
Під впливом вишиваних своїх літ.

Такими словами про себе може сказати Бірзул Марина, учениця 6-А класу. Подруга говорить, що вишивання - це робота, від якої отримує насолоду, задоволення.

Я дивилась, як вона вправно клала хрестики на полотно, дивувалась, як на ньому оживали барвисті квітки. Подумала: "Які золоті руки в Маринки." Їй всього лише дванадцять років, а вона вже знає секрети вишивання. Подруга говорить, що ніщо не може зрівнятися із красою майстерно виконаних вишивок, які роблять кожну річ своєрідною й неповторною. Не всяке вишивання може бути еталоном прекрасного.

Марина наголошує на тому, що вишивати якийсь узор на рушнику щоденного вжитку й оздобити сукню, наприклад, це не одне й те ж. Для неї важливо, щоб, вишиваючи картину, знайти художню єдність, зробити красивою не лише саму вишивку, а головне, прикрасити предмет у цілому, зберегти його красу в співіснуванні з іншими предметами. Марина знає, що для цього необхідно, перш за все, урахувати, щоб кольори вишивки контрастно чи тонально, але обов'язково гармонійно сполучалися між собою.

"Диванні подушки можна купити готові, але настільки красивішими вони будуть, коли їх оздобити вишивкою, особливо хрестиком," - говорить ровесниця.

Марина нагороджена дипломом Управління культури й туризму облдержадміністрації, вишивки відзначив обласний центр соціальної служби за участь у сьомому обласному фестивалі творчості дітей та молоді з особливими потребами під девізом "Через терни до зірок".

Отже, у неї вже є дипломи, але подруга на цьому не хоче зупинятися. Я думаю, що вона ще отримає не одну нагороду.

А я, дивлячись на вишивки, хотіла крикнути: "Хай живе краса на полотні !

*Забула Галина,
6-А клас*

Музика в моєму житті

Незбагнена влада музики над людиною примушує її радіти й плакати, може допомогти пережити горе, зняти душевний стрес, вилікувати серйозні рани/

Музика – стародавній вид мистецтва, який здатний об'єднати людей, і в цьому найбільша сила. Різні за характеристиками, поглядами на життя, пристрастями, моральними принципами люди в концертній залі, затамувавши подих, однаково схвилювано й благоговійно замирають під зливою дивовижних, чаруючих звуків. І вже на другий план відходять життєві негаразди й турботи, залишається тільки влада мистецтва, яка очищає душу від усього несуттєвого, мізерного, буденного, підносить нас до висот розуміння сенсу життя.

Я люблю музику. Я захоплююсь нею, це те, чим я живу. Слухаючи її, розумію, що тільки Боже благословення могло допомогти композиторові створити таку красу, таку досконалість поєднання звуків, таку чистоту й гармо-

нію. Я вважаю, що музика – це зустріч із радістю польоту, із можливістю мріяти

й сподіватися на здійснення своїх бажань. От і я спробувала писати пісні, у мене це вийшло. Тепер це стало хобі, адже в пісню я вкладаю всю душу, усі емоції, свої почуття. І от одного разу я спробувала заспівати свою пісню «Війна», але мені недостатньо було інструментів, тому попросила Зінця Льоню підіграти. Як на мене – то це було прикольно! Зараз ще більше хочеться писати пісні, та не завжди виходить, бо іноді моя муза тікає від мене або навіть дратує. Здавалося б, ось буду писати, як вона й утекла, через деякий час знову навідується.

Линуть чарівні звуки, і, здається, злітають у небо голуби

й лагідне проміння сонця пестить землю, лунають десь у височині кришталеві дзвони.

Від музики світлішає день, зникає втома, з'являються бажання творити добро, прощати зло, любити людей і весь цей незбагненно прекрасний світ.

Супрун Вікторія, 9-Б клас

О тебе

Глупый ветер тихо воет в проводах домов,
Может, это он от боли иль от вешних снов,
Дождь плеснет слезой холодной, тихо смочет грусть,
Я не плачу, не рыдаю, просто - я смеюсь
Солнце яркое не греет, в небе не горит,
О тебе все вспоминаю, не могу забыть.
На рассвете я молюсь только о тебе,
Жду тебя все - не дождуся, ну, вернись ко мне.

Припев

Слезы капают в ладони, обо мне ты и не вспомнишь.
Хочешь и не вспоминай.
Сердце ранено стрелой, брошенной твоей рукою,
Не заживает, а жаль

Шелест листьев, птичьи песни, но мне не до них,
Я не вижу даже близких, ты в глазах моих.
Может, ты мое проклятье, может, быть судьба,
Почему мне грустно очень, почему одна?
Солнце высушит все слезы на моих глазах,
Не пугают меня грозы, ведь прошел весь страх.
Звезды в небе в полночи не хотят светить.
Все обиды и обманы не могу забыть.

Припев

Лауреати «Осіннього зорепаду»

6 грудня в місті Коропі відбувся фестиваль-конкурс молодих виконавців сучасної естрадної пісні «Осінній зорепад». Брала участь діти від 8 до 18 років. 1 категорія - від 8 до 12 років, 2 категорія - з 12 до 14 років, 3 категорія - від 15 до 18 років. Куликівщину представляли 2 молоді виконавці 9-го класу: Євдокименко Марина та Гнилуша Андрій. Суперники були сильні й достойні, але наші перемогли! Марина зайняла II, Андрій – III місце.

Інтерв'ю з нашими «зірками»

– *Скільки років займається музикою?*

Марина. Я співаю з 4 років. У даний час навчаюся у випускному класі музичної школи.

Андрій. Багато років тому, ще в дитячому садку, я вперше почув чарівні звуки фортепіано й виявив бажання навчатися в музичній школі.

Але чомусь мене віддали в клас гітари. Півтора роки виступаю на сцені РБК.

– *Чи бажаєте поєднати свою майбутню професію з музикою?*

Марина. Так. Я збираюся поступати в музичне училище й хочу стати в майбутньому співачкою.

Андрій. Так, хочу стати співаком.

– *Що для вас означає музика?*

Марина. Музика - це щось прекрасне, яскраве, світле та вічне. Вона завжди допомагає в тяжкі хвилини, створює гарний настрій. Музика - це все моє життя!

Андрій. Музика - це щось дуже високе, іноді загадкове, незбагненне, але таке прекрасне. Від музики світлішає похмурий день, зникає втома, з'являється бажання творити добро, прощати зло, любити людей і весь світ.

І закінчили своє інтерв'ю юні конкурсанти такими словами, проговоривши їх майже разом:

Всією дякую душею

За те, що ти у мене є.

Моя остання фраза-фея:

Без музики життя пусте.

Отже, побажаємо їм подальших перемог, творчих здобутків та успіхів у навчанні.

**Свинаренко Даяна,
6-Б клас**

Ранньої весни, 9 березня, коли жайворонок виспіває на всі лади, радіючи сонцю й людям, народилася Мудрицька Ніна Степанівна. Цього року вона святкувала ювілейний день народження. Це мудра й працьовита, добра й принципова, чесна й скромна, щира й порядна людина. Ніна Степанівна нагороджена грамотами райво, Міністерства освіти, учитель вищої категорії, присвоєно звання "старший учитель". Вона навчає дітей рідної мови, виховує на кращих традиціях літератури й мріє, щоб її вихованці стали порядними людьми.

Шановна Ніно Степанівно!

Від усієї нашої великої родини прийміть вітання з днем народження. Нехай чари у Вашому житті будуть тільки світлими, сни - солодкими, а дні - сонячними. Нехай доля буде до вас привітною, життєва дорога буде чистою й на ній зустрічаються тільки вірні друзі. Нехай життя буде казкою, у якій Ви завжди будете бажаним гостем. Нехай цвітуть червоні троянди кохання, білі лілії вірності, зелені гілочки надії, щоб щастя й радість супроводжували в житті, а океан здоров'я вас омивав.

Хай Вас люблять і шанують люди,
Хай ясним і мирним кожен ранок буде,
Хай серце не знає печалі й розлуки,
Хай радість приносять вам діти й онуки.
Хай дім обминають печаль і тривога,
Щаслива хай буде життєва дорога.
Тож зичимо Вам ще стільки прожити,
Щоб всіх на сторіччя могли запросити!

*Із повагою весь педагогічний колектив
Куликівської ЗОШ І-ІІІ ст.*

Вітаємо переможців

Грінченка Дмитра, учня 9-А класу, за зайняте 2 місце на обласному конкурсі ім. П. Яцика;

Нагороджений дипломами III ступеня за перемогу в олімпіаді з української мови та літератури. Також має диплом III ступеня з історії.

Гнилушу Андрія, учня 9-Б класу, за зайняте I місце на конкурсі «Твої таланти, деснянський краю».

Євдокименко Марину, ученицю 9-А класу, за зайняте III місце на конкурсі «Твої таланти, деснянський краю».

Зінця Леоніда, учня 9-В класу, із перемогою на олімпіаді з інформатики. Нагороджений дипломом III ступеня.

Кузуб Надію, ученицю 8-Б класу, за участь в олімпіадах з української мови та літератури, з хімії та отриманням диплома III ступеня.

Переможців районних змагань із легкої атлетики:

Бушка Артема,
Зубка Антона,

Дзогу Софію,
Атрощенко Дмитра,

Бушко Надію.

День довілля

(фоторепортаж)

Яка краса врятує світ?

Існує незаперечна істина: краса врятує світ. Кожен розуміє її по-своєму, і залежить це від того, у чому саме він убачає силу краси. Для мене сила життєдайності краси міститься в злитті воедино зовнішньої та внутрішньої краси самої людини. Кажуть, що людину зустрічають «по одязі». Можливо, хтось може не погодитись із цим, але призначтеся, чи принесе задоволення спілкування з неряхою, бруднулею? Спочатку не сподобаються її очі, а потім - і душа. Бо зовнішній вигляд відбиває внутрішній стан, та це, на жаль, помічають не всі й не завжди. Але не всі в змозі одягтися красиво та модно. Краса, перш за все, це смак, гармонія, охайність, усміхнені очі та красива мова - усе це і є зовнішньою красою людини. Є таке прислів'я: з личка не пити водички. Це значить, що якою б красивою зовнішньо не була людина, найважливіша в ній краса внутрішня.

Стоцька Крістіна, 6-Б клас

Великодня Паска

Короткі історичні відомості

Великдень – найбільше християнське свято. Цей день має ще одну назву – Пасха.

Є багато свят, які люблять зустрічати українці. Але одним з головних є Великдень. Це світле й добре свято, воно несе з собою віру, надію та любов.

Великдень відноситься до тих свят, дата яких змінюється кожного року. Але він відзначається не раніше 4 квітня та не пізніше 8 травня. У перекладі з давньоєврейської мови «Пасха» – «проходження повз, позбавлення». Інші назви цього свята: Світле Воскресіння, Христов день. За переконанням православних віруючих Великдень пов'язаний з воскресінням Ісуса Христа, а отже, символізує перемогу добра над злом і світла над темрявою. Христове Воскресіння стало своєрідним свідченням того, що Ісус Христос – це істинний Спаситель, оскільки він переміг смерть, воскреснувши. І цим дав надію всім віруючим людям, власне, зробив людей переможцями смерті, адже, відповідно до заповідей Святого письма, кожна людина протягом праведного свого земного життя може заслужити право на власне безсмертя.

Церковні перекази нам говорять про те, що коли Ісус Христос подорожував, він у супроводі дванадцятих учнів пішов із дому подорожувати Єрусалимом. Три роки посвятив мами, проповідуючи любов до ближнього та праведне життя, зцілюючи тяжко хворих людей. Знайшлися злі й заздрі до чужої слави люди й звели на Христа наклеп, начебто він підбурює простих людей проти існуючої влади. Отже, жерці Єрусалима підкупили за 30 срібних учнів – Іуду, щоб

той зрадив свого вчителя й передав до рук «правосуддя». Народа єрусалимських жерців засудила Сина Божого до страти, а римський намісник Понтій Пілат затвердив смертний вирок. Ісуса

Христа було розп'ято на горі Голгофа, поблизу Єрусалима, разом із двома розбійниками.

Один з учнів Христа, Йосип, був дуже багатим та поважним людиною, а тому зміг випросити в Понтія Пілата тіло вчителя й поховав його у власному саду, точніше, у кам'яній печері. На третій день після смерті Ісуса Христос воскрес. Цю по-

дію він же й передбачив, але людям важко повірити в такі неймовірні речі, тому вони й не дуже-то вірили. Але янгол спустився на землю, забрав камінь, що затуляв ухід до печери з тілом Ісуса Христа, – і Син Божий воскрес. Протягом 40 днів після свого чудесного воскресіння він являвся спочатку Марії Магдалені, а потім – своїм учням, проповідуючи Царство Боже. Отже, учні Христові стали апостолами й понесли людям слово свого вчителя.

Після свого воскресіння Ісус Христос перебував на землі ще протягом сорока днів. У цей період він з'являвся своїм апостолам і навчав їх Божественної мудрості. Тому великодні свята й тривають сорок днів.

Чому Великдень – це великий день за народними уявленнями? Давні легенди кажуть, що того дня, коли Ісус Христос народився, день був такий довгий та ясний, що дорівнював аж сімим сучасним дням. Ось така одна з народних версій походження назви цього свята.

Під час великодних свят люди повинні дотримуватися основних «заповідей, аби все, що робиться в ці дні членами родини, було їй на добро, на щастя й на здоров'я».

До Великодня віруючі готуються сім тиж-

нів. Це, так званий, Великий Піст – один із найсуворіших постів – саме стільки провів у пустелі Ісус Христос до свого розп'яття.

Вважається, що в ці дні душа віруючого повинна «прислуховуватися» до Страстей Господніх, останніх днів Ісуса Христа в людській подобі. Ці сім тижнів називаються седмицями. Останній тиждень перед Пасхою називається Страсна Седмиця.

Із початком першої седмиці поста дбайливі господині починають збирати цибулинне перо, яке краще за всякий імпортований порошок зафарбовує яйця в найправильніший густий червоно-коричневий колір. Розфарбовування пасхального яйця – це справжнє мистецтво. Художники-мініатюристи здатні зобразити на опуклій поверхні храми й монастирі, фантастичні букети, небесні світила, ліс, степ і гори, святих та ангелів. Тільки весь цей живопис – це вплив Заходу, а справжнє пасхальне яйце завжди фарбується цибулинним пером.

Особливе значення має Страсний Четвер – день, коли Ісус разом зі своїми учнями на Таємній Вечері розділив святому трапезу. Цей день ще називають Чистий Четвер, і всі православні по можливості намагаються причаститися. Увечері в церкві читають 12 Євангелій, де розповідається історія Страстей Христових. Також у цей день усі очищаються від бруду.

У Страсну П'ятницю з церкв виносять плащаницю – кусок тканини, у яку було загорнуто тіло Христа, де він зображений у гробу. У цей скорботний день пропонується нічого не їсти.

У давніші часи християни після суботної літургії не йшли з церкви, а залишалися там до ночі, харчуючись хлібом і вином. Під час служби священики мінють буденний одяг на святковий.

У ніч Воскресіння Христа проводиться святоке богослу-

жіння (великодня Служба Божа), святяться паски та яйця. Таким чином, церква благословляє віруючих після тривалого посту знову вживати "скоромне", тобто їсти непісні страви. Багатий пасхальний стіл є символом небесної радості та символом вечері Господньої.

Великодня служба Божа триває всю ніч. Її найурочистіший момент настає опівночі, коли священник сповіщає, що Христос воскрес, а всі присутні з трепетом відповідають: «Воістину воскрес!». Після служби процесія тричі обходить навколо церкви, а потім починається процес освячення обрядових пасхальних страв: пасок, крашанок, ковбас, сала тощо. Після церковної служби віруючі розходяться по домівках і починають розговлятися (говіти – постити, відвідувати церковні служби, готуючись до сповіді й причастя, сповідатися, причащатися). Розговляються, насамперед, свяченим яйцем та паскою.

Великодній тиждень – Світлий тиждень. А закінчується він Провідною неділею, або Антипасхою. Це день відвідин померлих. Мало не всі родичі тих, хто відійшов у вічність, збираються на цвинтарі, щоб згадати рідних і сповістити радість воскресіння: «...Христос воскрес із мертвих і смертю смерть подолав!».

*Матеріал підготувала
Зеленська Юлія, 6-Б клас*

Весняне свято – свято всіх жінок

Із ледь відчутним весняним подихом приходить до нас чудове жіноче свято – 8 Березня. Цей день несе в світ ніжність і красу. Адже все найдорожче, що є в нашому житті, - щастя, радість, надія, кохання, пов'язане з жінкою.

У нашій школі відбувся концерт, присвячений Міжнародному жіночому дню. На святкове дійство запросили весь педагогічний колектив школи. При вході до актовий зали учні дарували педагогам квіти та вітали зі святом. Навкруги створювався веселий настрій.

Гості розташувались за святковими столиками. Приємна музика, під яку виступали ведучі, лінула в залі й наповнювала серця радістю, ніжним трепетом.

Учні дев'ятих та одинадцятих класів підготували чимало пісень, слухаючи їх, ніхто не зостався байдужим. Кожна пісня по-своєму впливала на глядачів: одна піднімала настрій, інша - примушувала повернутися в минуле.

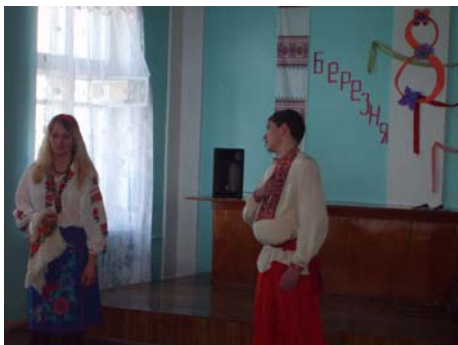
Було дуже приємно дивитись, як виконували гуцульський танок в українській костюмах восьмикласники. Учні вітали вчителів чудовими віршами. Також учителів поздоровив «Джентльменський клуб» нашої школи.

Не обійшлося на святі й без гумору. Особливо кумедна була сценка «Сватання на Гончарівці». Концерт був цікавим і змістовним. Він залишив приємні враження не тільки в глядачів, але і в учасників.

Наостанок хотілося б сказати, що без вас, дорогі вчителі, не було б стільки світла, любові, тепла. Ви наповнюєте будні яскравими фарбами, спонукаєте до шляхетних учинків і добрих справ. Ми, учні, усвідомлюємо те, що без вашої підтримки, розуміння, ініціативності, творчої думки неможливі добрі переміни в нашому суспільному житті, своєю відданою працею ви звеличуєте рідний край.

Спасибі вам, дорогі вчителі, за материнську мудрість, ніжність і добре слово. Щиро бажаємо вам нев'янучої молодості, радості та краси.

Ляховець Анюта, 11-А клас

Військово-спортивні змагання між «Козаками» та «Вояками»

Стало традицією в переддень Збройних сил України проводити військово-спортивні змагання між випускниками. Ось і нашим хлопцям випала честь позмагатися зі своїми ровесниками, показати теоретичні знання з військової справи та практичне їх застосування.

Як і завжди, вечір відбувся завдяки військовому керівнику Корнійчику Леоніду Миколайовичу, який кожного року проводить такі змагання.

Цього вечора шкільна зала була переповнена глядачами. Кожен уболівав за свою команду. І ось до зали маршовим кроком заходять вони, наші захисники, команди одинадятикласників. Команду 11-А представили: Косарев Михайло - командир загону, Іваненко Роман, Рожок Віталій, Данилюк Володимир. Команда 11-Б класу складалася із Чобітька Артема - командира загону, Коржа Миколи, Це-

лика Романа, Юрченка Юрія.

Перед нами стояли високі, стрункі, підтягнені майбутні воїни України. Запекла боротьба між ними тривала близько години. Усі ми були свідками перетягування канату, віджимання від підлоги, одягання протигазів, розробкою автомата. Вечір був цікавим ще й тим, що між змаганнями звучала жива пісня від учнів.

Я щиро горджусь, що значну увагу Леонід Миколайович надає не просто підготовці захисника в майбутньому, а й вихованню особистості, у якій поєднується не лише розумова краса, а й фізична при-

вабливість.

Підбиваючи підсумки змагань, директор школи Скороμεць В.О. привітав зі святом майбутніх воїнів. Він висловив упевненість у тому, що молодим та спритним відстоювати й боронити нашу незалежність. Директор школи оголосив переможців та вручив грамоти.

**Рудик Юлія,
11-А клас**

Мій 11-А клас

Сонячне проміння падає на сторінку зошита, послаюючи тепло й почуття смутку. Усе ближче й ближче підходить пора розлучення, а на душі робиться якось так невимовно тяжко, що й не описати словами. Як же тільки швидко промайнуло дитинство з його безтурботними днями, які ми провели в пошуках чогось нового. Ще ніби вчора ми, маленькі й допитливі, хлоп'ята й дівчата, ступили на поріг рідної школи, а вже маємо її залишити. Покинути тепленьке гніздечко й полинути у світ незнаний і широкий. І хто зна, чи зустрінемось ще? Так дивовижно складається життя: сьогодні ми ще всі разом, такі безтурботні й веселі, а завтра шляхи наші розійдуться в різні сторони. Та я думаю, що кожен із нас із теплом буде згадувати свої шкільні роки, першу вчительку. Адже разом із ними промайнуло наше дитинство. Із ніжністю будемо згадувати й отой сонячний вересневий ранок, коли дехто із завзяттям, дехто з острахом і сльозами на очах прийшли до школи. На порозі в країну знань нас зустріла усміхнена та красива перша вчителька. Це на неї, добру й лагідну, ми дивились з

надією, у неї шукали захисту. Яким же тільки великим має бути серце вчителя, щоб умістити смуток і радість кожного з нас! Ніколи ми не забудемо й класного керівника **Карпенко Галину Вікторівну**, з якою ми познайомилися в 5 класі. Якщо чесно, за стільки років вона стала для нас другою мамою. Це сильна, вольова жінка, яка не терпить несправедливості. Кожного із учнів вислухає, підтримає теплим словом. Людина з великої літери. А як же можна забути свій рідний клас? У пам'яті мимовільно зринають обличчя однокласників. Усього нас 21чоловік, а всі такі різні. І скільки б не штурмувало море наш корабель, він буде триматися на плаву доти, доки ми разом, доки живе наша дружба. А як лячно було в 5 класі, коли нас з'єднали в один. Чесно кажучи,

ми думали, що ніколи не подружимося. Є в нас відмінники й відмінниці, красуні й красені, модники й модниці, є просто приколісти й хороші люди. Не можна без посмішки згадати **про Іваненка Романа**. Ох і сміхотун, балакає швидше, чим думає. Він дуже розумний: сприймає все на льоту, а ливий же! Більшість думає, що Рома несерйозний, але це лише на перший погляд. У спілкуванні з ним відкривається зовсім інша сторона – це дуже хороша людина. Пам'ятаю: на свято «Осені» наш Рома приніс такого здорового ляща, що й на тарелі не поміщався. Після свята ми всі цього лящика дружно з'їли. Смачний був – одні кісточки zostалися. Дивлюся на **Віталіка Рожка** й дивуюся, як за два роки він зміг із нами так здружитися. Хоч навчався наш

Віталік не дуже, але однокласники його поважають, тому що він добрий друг і що в повсякденному житті на нього можна покластись. Є в мене порада: якщо хочете бути в курсі всіх подій – звертайтеся до Віталіка.

Мабуть, у школі не проходив жоден виховний захід без участі Михайла Косарева. Він завжди співав,

був активним учасником культурно-масових заходів. Гарно грає ролі – да так, що й не відрізниш, чи грає він на даний момент, чи є справжнім. Хоч хлопців у нас і небагато, але, мабуть, саме на їхні плечі лягає найбільша відповідальність за клас. **Данилюка Вовика** навіть із першого погляду можна запримітити, що він найсерйозніший у нашому класі. Із великою відповідальністю він відноситься до кожної дорученої справи. І якщо вже береться, то доводить її до кінця. Ми любимо Вову за його правдивість і простоту. Він ніколи не лицемірить, а, як кажуть, «говорить, що думає». Є в нас і бойові дівчата **Надя Стеценко** й **Оля Багдавадзе**. От що мені в них подобається, так це сильний характер. Ніколи ні одна з них не потерпить несправедливості.

ті у відношенні до себе. І якщо вже Оля сердиться, то над класом згуртовуються хмари, а, якщо Надю образити без причини, то надходить ураган. Кажуть, що з часом люди, які сидять за однією партою, стають схожими, мають спільні інтереси, смаки, уподобання. Я думаю, ви здогадалися кого я маю на увазі. **Це—Юля Кусій та Юлія Рудик.** Вони

вже з 5 класу сидять за однією партою, товаришують і цінують дружбу, адже жодного разу ніхто з однокласників не чув, щоб хоча б одна з них за спиною подруги говорила про неї щось погане. Хоч зовні дівчата трохи схожі, але мають зовсім різні характери.

Рудик Юлька завжди усміхнена, має тоненький прекрасний голосок. У всьому допомагає подрузі, яка є старостою класу. Обидві дівчини мають потяг до навчання. Чистюлею в нас завжди була **Маринка Бойко**. Коли чергова, у класі така чистота, як в аптеці. Скромна, ввічлива, чуйна, порядна, про таку кажуть: людина вразливої душі. Нам у класі завжди піднімає настрій **Анюта Ляховець**. Іноді таке скаже, що всі аж за животи беруться. Це дуже весела дівчина, яка до будь-яких проблем ставиться з гумором. Завжди на обличчі Анютки сяє посмішка. Одним словом, молодець! Користується повагою в хлопців наша красуня **Маша Зеленська**, але вона цим не хизується. Завжди енергійна, життєрадісна, у Маші ніколи не буває поганого настрою. Вона товариська людина. Великою протилежністю Олі Багдавадзе є **Оля Рибак**. Мабуть, за її скромність однокласники думають, що Оля є найнепомітнішою в класі. **Ібрагімова Амалия** – подруга Олі, прийшла до нас у 10 класі, швидко влилася в колектив. Ми любимо Амалию за її дружелюбність. Є в нас такий учень, який, мабуть, своїми знаннями скоро й учителів перескочить. **Це—Шелупець Саша.** Дуже вимогливий до себе. Не просто

полюбає, а прямо хворіє математикою, фізикою, інформатикою. І товарищ він непоганий. Заходиш, буває, на перерві, а вони сперечаються з **Дімою Касімовим**, да так завзято, що в класі аж температура піднімається. Діма Касімов теж штучка: уміє вставити влучне слово в розмову. Володіє вмінням переконувати людей. А, взагалі, із Ді-

мою цікаво спілкуватися на будь-які теми. Є в нас центр позитиву. Це ніби інший ян. Я думаю, просто неможливо не любити нашу **Дашу-льку Климок**. Від одного спілкування з нею піднімається настрій на цілий день. Уміє

підібрати такі слова, які заспокоять і підбадьорять. У майбутньому ми всі хотіли б бачити її психологом. Якщо хочете дізнатися про останні новинки моди, звертайтеся до нашої красуні **Діани Климок**. Вона завжди усміхнена й порадить вам, що краще одягнути. А як смачно готує! Ну, справжня господиня! Мабуть, не проходило жодного свята без наших славних організаторів **Юлі Почкай та Яни Овруцької**. Це дуже веселі дівчата. Ми всі любимо їх за чистоту й людяність. Юлька може сказати таке дотепне слово, що аж ніяково робиться. Правду кажучи, наша Юля добра й прямолінійна, незлопам'ятна людина. Янка в нас співуха й реготуха. А ще, як до Юлі та Яни приєднається Настя, клас наповнюється дзвінким сміхом. Саме за вміння не сумувати однокласники люблять **Настю Четітка**. Вона дуже весела, жвава дівчина. Любить гарні компанії, весело проводить час, уміє себе показати.

Ось і вся моя родина, із усіма її плюсами й мінусами. Хотілося б ще розповісти багато чого цікавого, але годинник підганяє мене. Так невпинно летить час. А я ще й досі не можу повірити в те, що скоро наше безтурботне дитинство залишиться за стінами рідної школи, у яскравих спогадах. А на пристані кожного вене чекає свій корабель. Серце переповнене смутком і разом із тим жагою нового. Прийшов час ставити крапку й прощатися. Спасибі вам, дорогі вчителі, за ваш труд, за ту любов, яку ви віддали нам, як часточку себе. Прощай, школо! Ми покидаємо твій веселковий край і вирушаємо в нове життя.

Мамикіна Оля, 11 клас

Незабутні враження

Одного квітневого дня наш клас поїхав на екскурсію до Києва – столиці України. Подорожували ми потягом. Це місто вразило своєю красою й величчю ще на під'їзді до нього. На залізничному мосту перед нами відкрився чудовий пейзаж правого берега Дніпра. Золоті куполи Києво-Печерської лаври, що потопали в зелені, у вранішньому мареві над річкою ледь виднілися. Ще побачили кілька грандіозних споруд – це були мости. По них рухались машини, схожі на різнобарвні крапки, й вагони метро, подібні до зелених змій.

Ми побачили багато білокам'яних церков із золотими куполами, що розташувались серед крислатих дерев на правому березі Дніпра. Побули ми на території Києво-Печерської лаври. Здається, що це місце пронизане давниною, на мить нам здалося, що ми в XIV ст., але цю ілюзію порушила нова екскурсія.

Наступним пунктом був музей Великої Вітчизняної війни. Війна! Скільки вона наробила горя, скільки життів забрала в небуття, скільки страждань примусила винести? Але наші люди, наші ветерани, колишні воїни – усе винесли, усе витерпіли. Що їм довелося пережити, про це все ми дізналися з екскурсії по музею. Наш народ переніс голод, і холод, і злидні, і страх. Але він мужньо пройшов цей етап в історії, ніколи не опускаючи очей, ніколи не падаючи духом. Ми зрозуміли: сьогоднішнє покоління не повинно забувати тих, хто загинув заради нашого щастя. Ми повинні жити й передавати своїм нащадкам священну пам'ять про загиблих воїнів-визволителів, які врятували світ від «чорної смерті».

Далі наша екскурсія продовжилась по Ботанічному саду. Не зважаючи на те, що ще не все розквітло, нашому захвату не було меж. Величезне різноманіття тюльпанів, нарцисів, магнолій утворювали різнобарвну гаму кольорів. Ніхто не міг пройти мимо, щоб не сфотографуватись.

Додому ми повернулись щасливі.

Климко Дарина, 11-А

Брат і сестра - найрідніші люди

Кожного ранку я бачила, як старша сестричка вела молодшого братика до школи, узявши його за ніжну, тендітну, пухленьку, маленьку ручку. Вони із захопленням про щось розмовляли. Я наблизилась до них і побачила: це були Катя Чава та її братик Андрійко. У мене кожного разу перехоплювало подих, коли їх бачила разом. Дівчина йшла й ні на кого із сторонніх не звертала уваги. Їй було байдуже, що про неї скажуть друзі, ровесники. Каті було сімнадцять років, вона вже випускниця, а він лише учень другого класу. Сестричка Андрія жила й зараз живе своїми почуттями, має свої думки. Я впевнена: вона дуже любить свого братика.

Мені також пощастить. Я буду навчатися в одинадцятому класі, а мій брат Антон, піде до першого класу. І так само я водитиму його до школи. Мабуть, когось тоді будуть переповнювати ті почуття, які я відчувала, коли бачила Катю з Андрійком.

Хочу до всіх звернутись із проханням: яка б не була у вас різниця у віці з братом чи сестрою, піклуйтеся про них. Це найдорожчі люди!

Свинаренко Даяна, 6-Б клас

Веселий, дружний, найкращий у світі

Був теплий, прекрасний весняний день. Я йшов по алеї парку й побачив зграю птахів, які раділи приходу весни. Пройшла хвилина, і вони полетіли в різні сторони. Я замислювався про свій улюблений 11-Б, про кожного з однокласників. А невже це й ми скоро розлетимось хто куди, невже прийде час, коли, зайшовши до кабінету, я не зможу привітатися із друзями, які пройшли зі мною цей нелегкий шлях, що тривав два роки? У моєї голови саянуло, як восени 2008 року я вперше ступив на поріг Куликівської ЗОШ І-ІІІ ступенів, зайшов до 30-го кабінету й побачив людей, життя без яких зараз не можу уявити. Згадав, як сів за останню парту другого ряду. Я не чув матеріалу, який лився з вуст учителя, адже голова моя була заповнена думками про те, чи приживусь в новому колективі, чи сприйматимуть вони мене таким, який я є, чи потрібно буде щось у собі змінити, щоб стати частиною їх? Та згодом зрозумів: нічого міняти не потрібно, що це колектив у якому я - частинка його, а він - частинка мене.

Артем Чобітько, Владислав Ранцев, Целик Роман, Атрощенко Дмитро - це хлопці, у яких за два роки я ніколи не бачив смутку на обличчі, це хлопці, на яких варто лише подивитись й одразу ж відчуваш почуття гордості, що навчався з ними. Я згадав, як ми грали у футбол на уроках фізкультури, як іноді, коли приїжджав у Куликівку, ми збиралися увечері й ходили на прогулянки, на дискотеку. Антончик Денис, Корж Микола, Косова Юлія, Мар'янка Митус, Анюта Собко, Бойко Таня завжди були поряд, коли я потребував якоїсь допомоги, допомагали зрозуміти ту

чи іншу тему, були найкращими однокласниками, найкращими друзями, які в мене є. Про Киселя Андрія, Точоного Ярослава, Долинця Романа та Юрченка Юрія й говорити нічого не потрібно, усе зрозуміло. Може, із уроками в них було й не так, як хотілося б, та це була «душа колективу». У будь-яку хвилину, у будь-який момент наступна витівка цього «квартету» могла викликати бурю емоцій, сміху, які торкалися кожного серця й розвеселяли всіх. Салехова Марина, Дяковська Танюша, Силенко Юлія, Віктор Яна - це наші організатори. Якщо потрібно вирішити якесь складне шкільне питання, що стосується нашого колективу, вони одразу ж згуртовують увесь клас, обдумують той чи інший варіант і вирішують, як буде найкраще. Городиська Маринка, Щербань Інна, Трейтяк Марина, Тищенко Галина - асоціація із цими іменами - це усмішка весняного, лагідного сонця, якому радієш після холодної зими. Сніжанка Дідик та Юлія Максимович, як говорять: і в тихому болоті чорти водяться, іноді ніби й спокійні, але варто лише, щоб хтось із класу підштовхнув їх на «подвиги», одразу ж море емоцій, сміху, жартів...

Про кожного з них можна говорити й говорити. Вони назавжди залишаться в моєму серці! Можливо, із кимось ми вже й не побачимось, адже життя складна річ і в кожного воно своє. Та все ж таки в майбутньому я сподіваюся, що ми обов'язково зустрінемося та з великим задоволенням будемо згадувати ці прекрасні шкільні роки, цей час, коли ми були одним цілим, ВЕСЕЛИМ, ДРУЖНИМ, НАЙКРАЩИМ У СВІТІ - 11-Б.

вати ці прекрасні шкільні роки, цей час, коли ми були одним цілим, ВЕСЕЛИМ, ДРУЖНИМ, НАЙКРАЩИМ У СВІТІ - 11-Б.

Рибалко Олег, 11-Б клас

Усім відомо, що ворона чорна. Чому? Учені стверджують, що організм птаха виділяє особливу речовину, від якої й залежить чорне забарвлення пір'я. Якщо ж відбувається якісь порушення, то птах стає білим.

Білою вороною називають і людину, яка різко вирізняється серед інших своєю поведінкою чи зовнішнім виглядом.

А втім, треба вчитися сприймати всіх такими, якими вони є. Не варто ображати когось лише тому, що він не схожий на інших.

Чи знаєте ви, що в перекладі з давньогрецької мови слово «школа» означає дозвілля? Дивно, чи не так? От що-що, а відпочити в школі чи пощастить!. Річ у тому, що греки мали на увазі бесіди про різноманітні науки, які вели філософії-мудреці зі своїми учнями в години дозвілля.

В історії відомий випадок, коли за допомогою лише двох розділових знаків люди чудово порозумілися. Коли вийшла у світ книжка Віктора Гюґо, автор, бажаючи дізнатись, чи є на неї попит, надіслав видавцеві листівку, на якій тільки й було : «?» Видавець відповів дуже стисло: «!»

Павутина така тонка, якщо нею оповити земну кулю по екватору, то вага павутини дорівнюватиме вазі апельсіна.

Казуси на сторінках газет, журналів

1. Українська мова – це суть життя, вона показує нам дорогу до первісних людей, до свого життя.

2. Продаємо неймовірно низькі ціни.

3. Художні фільми на різні смаки, дискотека, бібліотека. Природа неймовірно гарна. Приїздили до нього чоловіки, друзі, навіть можна домовитись у столовій погодувати гостей. Харчування дійсне, як у піонерському таборі.

4. Неймовірно красиві торти, смачні, для Дня народження, весіль та корпоративних святкувань.

5. Не можна не погодитись із цим літературним персонажем, а ті приклади, які він наводить, можемо доповнити своїми.

6. Власне населення.

7. Коаліція: розпустити - не можна зберегти.

8. Ти не один (потрібно ти не самотній). Заставка на каналі 1+1.

9. СБУ передала Росії секретні документи, знайдені жителями Севастополя в ширинку.

(Львівська газета)

10. Напис у маршрутці: за проїзд без квитка – вихід без зупинки!

Оголошення на станції: нумерація вагонів із боку поїзда.

Усміхнись!

Учень:

-Ось гляньте, Петре Івановичу!
-Що це? – не зрозумів учитель.
-Фотографія.
-Що за фотографія?
-Але ж ви самі казали, що хотіли бачити моїх батьків.

Онук звертається до дідуся:

-Дідусю, дай грошей на шоколад. Я з пенсії віддам.
-Якої пенсії? Ти ж іще малий.
-Із якої, із якої... Із бабусиної.

Мама каже сину:

-Не брудни скатертину, Андрійку.
Бабуся її прала, прасувала. Треба поважати чужу працю.
-Але ж бабуся нам не чужа! – відповів син.

-Тату, де ти народився?

-В Одесі.

-А мама де?

-А мама - у Луганську.

-А я де?

-А ти в Хмельницьку.

-Дивний випадок, що ми всі зустрілися.

У музеї двоє хлопчиків оглядають мумію з табличкою: 2500 р. до н.е.

-Що б це могло означати? – міркував уголос один.

Другий подумав і каже:

-Мабуть, номер автомобіля, який її переїхав.

-Покажи мені щоденник, - каже батько до сина.

-Я не маю.

-А де він?

-Залишив у школі.

-Навіщо?

-Мені мама сказала, щоб я більше додому двійок не приносив.

Бабуся запитує онука:

-Ким ти мрієш стати, коли виростеш, Ярослав?

-Будівельником.

-І що ж ти будуватимеш?

-Будинки без кутів: дуже вони мені набридли!

Учитель докоряв черговому:

-Знову дошка брудна, ганчірка суха, а на глобусі, - він ткнув пальцем, - пилюка.

-Це не пилюка! - відповів учень. -- Там, де ви тримаєте палець, знаходиться Сахара.

-Яка звірина найбільше прив'язана до людини? – запитує вчитель.

-Комар, - відповідає Михайлик

Учителька на уроці географії запитує:

-Петрику, покажи на карті Чорне море.

Петрик розгублено дивиться на карту й нарешті відповідає:

-Тут тільки сині моря, чорного не бачу.

Дочка повернулася зі школи.

-Ну, сподобалася тобі ваша нова вчителька?

-А! Вона нічого не знає...

-Як? Звідки ти таке взяла?

-Цілий урок лише нас питала.

